

Slovenský – Slovak

Čo je možné...

Od Johna Shortella
Copyright © 2004 až 20 21

Je to príbeh, ktorý vás prekvapí a možno dokonca budete mať problém prijať to, čo sa skutočne stalo. Ak ste zažili " zázrak ako " udalosť sami , alebo bol svedkom jedného , teraz viete, že nie ste sami a že ' je v poriadku o tom hovoriť. Mnoho z týchto zázrakov sa stáva a ľudia ich odmietajú kvôli postojom ľudí okolo nich. Bol som požehnaný matkou, ktorá verila v zázraky a podporovala to vo mne.

To nie je t len príbeh, že " to je príležitosť pre vás dozvedieť sa, že všetko je možné vo svojom vlastnom živote. Prostredníctvom príbehu budem hovoriť o tom, čo som sa naučil a ako som dospel k tomu, že si môžem tieto schopnosti precvičovať a rozvíjať , čo verím, že všetci máme.

Nehádal som len to, čo bolo potrebné , aj keď som na začiatku svojho života dôveroval tomu, čo som intuitívne vedel, a vo veku 28 rokov som začal aktívne trénovať , precvičovať a rozvíjať tieto zručnosti do tej miery, že tento príbeh bol nielen možný , ale možno, možno, dokonca nevyhnutné . Mojm zámernom je ukázať vám, že sa môžete týmto schopnostiam naučiť a vytvoriť zmenu vo svojom živote bez ohľadu na okolnosti, v ktorých sa nachádzate .

Ak máte záujem znova získať kontrolu nad svojim životom a okolnosťami, čítajte ďalej a kontaktujte ma, aby sme mohli začať proces aj za vás. Ak ste už sú v kontrole všetkého a je hladké plachtenie pre vás potom ste rovnako ako ja. Nehádal som tu nič podobné, čo ponúkam , pretože som už bol úspešný a už v živote som vytváral menšie zázraky. To, čo som si uvedomil, je , že to, čo bolo ponúknuté ku mne, keď som bol 28 umožňujú d ma ľahko učiť ostatných robiť presne to, čo mám robiť. Väčšinu svojho života by som o tom hovoril s ostatnými a oni neboli na mieste, kde by akceptovali alebo chápali, o čom som zdieľal. Toto možno aj ty. S niektorými z nás je našou lekciou byť lepšími v zdieľaní s ostatnými to, čo už vieme. Je pre vás prioritou, že ste sa tieto informácie dozvedeli sami .

Nech už je to pre vás čokoľvek, ubezpečujem vás, že to tu má pre vás hodnotu, aj keď len aby sme prelomili ľady, že veci, o ktorých sme si mysleli, že sú nemožné, sú v skutočnosti možné a dokonca sa môžu stať pravdepodobnými ...

Ok, príbeh je taký, že som zaspal za volantom auta, narazil som na stĺp a v ten večer som skončil na jednotke intenzívnej starostlivosti a zdravotný personál nečakal, že prežijem noc. Nasledujúci deň som chcel vybrať 1,5 z mojich pľúc a niektorých ďalších orgánov ... O 2,5 dňa som odišiel z nemocnice bez operácie.

Takže... ..

Čo je možné, keď

- Poznám svoj vlastný účel
- Verím si do tej miery, že som ochotný nasledovať svoju vášeň a túžbu srdca a vážim si svoju vlastnú citlivosť a inšpiráciu

Život pred autonehodou

Pre m y celý život som vedel, že bude pomáhať ľuďom veriť seba a svoje vnútorné intuíciu. Začal som podnikat' a učil som ľudí, odkiaľ prišli, kam idú a prečo sú tu, aby sa duchovne chápali. Tento učiteľ som učil na čiastočný úväzok od roku 1987 .

Namiesto toho, aby som rozvíjal toto duchovné podnikanie, nechal som sa rozptýliť a začal som podnikat' ďalej .

Keď moje podnikanie rástlo a skutočne sa rozbiehalo, bolo to kvôli tomu, že som sa zameral na pomoc ľuďom so zdravím a usilovnú prácu na svojom vlastnom zdraví. Bral som neuveriteľne silné výživové doplnky a so všetkými sa podelil o svoje výsledky (ktoré mohli byť dôsledkom týchto doplnkov) .

Bolo to po tom, čo som začal s ohľadom na tieto doplnky, ktoré veci sa zdalo, začat' so zmenou v mojom tele. Naučil som sa už dávno, keď sa niekto, že doplnky a oni nie sú všimol nejaký rozdiel potom doplnky môžu byť nedostatočná pre túto osobu potrebám. Sledovanie ľudských životov zmenu a uvidíme ing nich sa zdá, že získať ich zdravie a zbaviť ding sa bolesti, že prišli jednoducho akceptovať, bola veľmi inšpirujúca pre mňa. Väčšinu svojho života som strávil v bolestiach a nikto nebol schopný vysvetliť niektoré jednoduché pravdy, ktoré keď som ich implementoval, mali veľký vplyv na moje zdravie. Vtedy som sa začal veľmi zameriavať na pomoc tomu, kto pomoc kedy chcel.

Sľúbil som si, že keď môj zvyškový príjem z tohto podnikania v oblasti zdravotníctva dosiahne 5 000 dolárov mesačne, vrátim sa a pomôžem ľuďom duchovne porozumieť sebe a ceste životom. Môj príjem stále rástol nad 10 000 dolárov mesačne a ja som na svoj sľub zabudol. Celé moje zameranie sa zameralo na vytváranie väčšieho príjmu. Nejako som začal počúvať ľudí okolo seba, ktorých ťažiskom v ich živote boli peniaze. Neuvedomil som si, že som mimo trať za to, čo *som* chcel robiť s *mojím* životom.

Ako často sa stáva, že to, kvôli čomu plače naše srdce, odkladáme, kým sa nestane niečo iné. Pre väčšinu dnešných ľudí to často súvisí s peniazmi.

Vtedy to bolo

Dopravná nehoda, 29. júna 2003

Cez víkend som na vidieku pomáhal viesť vodcovský tábor pre lídrov v našom zdravotníctve . Všetci boli unavení a v nedeľu popoludní vyrazili domov.

Odišiel som asi o 16:00, pretože som mal stretnutie s niektorými klientmi cestou domov na večeru. Lynette (moja vtedajšia manželka), Helen (moja sestra) a niektorí ďalší stále trvali na tom, aby som mal so mnou niekoho, kto by mi robil spoločnosť. Bolo mi úplne jasné, že pôjdem sám.

Odchádzal som v dobrej nálade a bol som skutočne spokojný s prácou, ktorú sme urobili cez víkend. Víkend bol o pomoci ľuďom byť zodpovední za svoj úspech a uvedomiť si, že majú kontrolu nad výsledkami vo svojom živote.

Dostal som sa do mesta asi hodinu po trojhodinovom výlete a cítil som sa veľmi unavený a ospalý. Na druhej strane tohto mesta som zaspal za volantom. Zjavne tam bol niekto, kto povedal, že som začal tkať, ale zostal som na svojej strane cesty a tiež som začal spomaľovať.

Moje auto sa otočilo cez cestu oprotiidúcou dopravou a keď som narazil do priekopy na druhej strane cesty, nafúkal sa airbag a ja som sa zobudil. Keď sa nafúknu airbasy, auto sa naplní bielym práškom, a tak som nič nevidel. Nedokázal som prísť na to, prečo som nič nevidel.

Pretože som vôbec nič nevidel, netušil som, kam mám auto nasmerovať, a narazil som na pahýľ pozdĺž pravých bočných dverí, otočil som sa viac doľava a potom som narazil na nábrežie, v ktorom bolo potrubie (príjazdová cesta)) a vyfučali mu dve predné pneumatiky. Potom som narazil na stĺpik brány napravo a zabočil ďalej doľava. Cítil som, ako auto ide po boku veľkého nábrežia smerujúceho nadol. Bol to hlboký odtok „V“. Bol som na dne odtoku smerujúceho pozdĺž neho.

Prach z airbagov sa teraz znížil natoľko, že som videl, ako sa predom mnou blíži elektrický stĺp ... veľmi rýchlo. Pokúsil som sa uhnúť a auto vôbec nereagovalo na volant (neskôr som zistil, že vám praskli pneumatiky).

V momente, keď som videl prichádzať stĺp, môj život mi preletel očami. Videl som Lynette (vtedajšiu manželku) a Amber (dcéra 3 roky) a môj cieľ a vedel som, že teraz nie je čas zomrieť. Povedal som dôrazne svojim anjelom "Nie je to tak, moje časy sa nekončia!"

V okamihu, keď som to povedal, vošlo do auta zhora biele svetlo a obklopilo ma vírom a zabalilo ma do kukly ochrannej energie. V rovnakom čase som dostal víziu, ako auto narazí do stĺpu, kde si so mnou v ňom odpočinie, a potom som kráčal pred auto a pomáhali mi dvaja muži, jeden na oboch stranách. Potom som VEDEL, že budem v poriadku.

Uvoľnil som sa a odovzdal sa nehode s vedomím, že budem v poriadku. ***Vôbec som sa nebál a úplne mi dôveroval.***

Celý čas som zostal pri vedomí a keď sa auto zastavilo, vedel som, že moje zranenie hrudníka je vážne, ale nikdy som si ani na zlomok sekundy nedovolil myslieť na to, že zomriem. Veril som vo víziu, ktorú som dostal od svojho tímu duchovných pomocníkov, ktorí odchádzali od nehody a boli v poriadku.

Auto narazilo do stĺpu (polícia odhaduje 85 km/h) v strede prednej časti auta a potom si odpočinulo. Osoba, ktorá ma nasledovala, povedala, že som zrýchlil na stĺp. Zdá sa, že sa to stáva, pretože ľudia si neuvedomujú, že stlačili plynový pedál, nie brzdu.

Auto sa zastavilo a ja som sa zúfalo snažil dostať vzduch do pľúc. Bolo to ako navíjanie (neskôr som zistil, že sa moje pľúca plnia krvou).

Nikde nebola žiadna krv. V skutočnosti jediný náraz, ktorý som dostal od nehody, bol malý rez na mojej pravej holeni, ktorý stekal iba jeden centimeter krvi.

Dvaja muži pribehli k môjmu boku auta a ja som zakričal, že auto je v plameňoch (prach z airbagu vyzeral ako dym) sa pokúsili otvoriť dvere auta a boli vyhodení dozadu z elektrického šoku.

Prišli sme na to, že auto bolo elektrifikované autobatériou.

Teraz som mohol pomaly dýchať.

Opatrne som schmatol kotúč peňazí v hodnote 700 dolárov, ktoré som mal v konzole a mobilnom telefóne.

Niekoľkokrát sa pokúsili otvoriť dvere, až kým neotvorili dvere vodiča. Vložili prsty do hornej časti dverí, kde sa zapli, a potom zatiahli. Po celý čas, čo držali dvere, zažívali elektrické šoky. Každý panel na aute bol zapnutý. Auto bolo o niečo kratšie! Pahýľ v priekope poškodil aj dvere vodiča.

Akonáhle boli dvere otvorené, povedali, že sa nedotýkajte žiadnej kovovej časti. Preto som sa veľmi opatrne otočil a pohyboval sa palcom po palci a vystúpil som sám. Dvaja muži vzali každého za ruku a viedli ma k prednej časti auta, keď som sa posadil. Stalo sa to rovnako ako vízia, ktorú som mal.

V srdci som vedel, že ak si ľahnem, umriem. Vedel som, že ak zostanem sedieť, budem v poriadku. Sedel som s kolenami hore a rukami som sa držal na hrudi a hlavou predklonenou. V okamihu, keď som si sadol, som začal smerovať energiu do svojho tela a v mysli som videl, ako sa všetko vo vnútri opravuje lepšie ako predtým. Každú sekundu som sa sústredil na prácu, ktorá bola pri rekonštrukcii môjho tela.

Všade zastavovali autá.

Airbagy sú pri nehode s viacnásobným nárazom neúčinné, pretože sa aktivujú pri prvom náraze, ktorým bola v mojej situácii priekopa, a nie vtedy, keď som to potreboval. Airbag potom nebol k ničomu, keď som narazil na stĺp (v skutočnosti tam boli trčiace skrutky z volantu, kde som doň narazil).

Bolo 17:00 v nedeľu popoludní v zime, ešte trochu svetla, ale bolo chladno, zamračené a fúkal studený vánok.

Ľudia pribehli.

Prikrčila sa vedľa mňa žena a povedala, že je zdravotná sestra. Položila mi niekoľko otázok, na ktoré si pamätám, že som bol v poriadku, ale veľmi ma bolel a mal problémy s dýchaním.

Niekoľko okolo mňa položil na zahriatie striebornú „vesmírnu prikrývku“. Po chrbte mi fúkal studený vánok.

Lynette cestovala asi hodinu za mnou, takže som vedel, že jej musím zavolať. Tiež som vedel, že ešte nie je v mobilnom dosahu. V jej aute bola Amber, April (nevlastná dcéra) a moja sestra Helen, ktorá bola veľmi tehotná s dvojčatami.

Zazvonil som a nechal som správu,

"Ahoj, zlatko, len ti chcem oznámiť, že som bol trochu našťvaný a vezmú ma do nemocnice na kontrolu." Všetko je v poriadku."

Potom som zavolať Michaelovi, môjmu blízkemu priateľovi, ktorý bol v tábore a žil v meste, ktoré som práve prešiel a ktoré bolo vzdialené iba 10 minút.

Zazvonil som a povedal:

"Michael, mal som vážnu dopravnú nehodu a potrebujem tvoju pomoc." Lynette tu čoskoro bude a ja ťa tu budem potrebovať, keď sa sem dostane, vypnem tam a tam. "

Michael prišiel na miesto činu asi o 10 minút

Požiadali som Michaela, aby vyhľadal dvoch mužov, ktorí ma dostali z auta, pretože som sa im chcel poďakovať. Michael sa vrátil ku mne a povedal, že NOBOBY sa mal dotknúť auta, pretože stĺp, na ktorý som udrhel, mal 66 000 voltov a že sa porušili izolátory a tri drôty sa skratovali dole po stĺpe a cez auto. Povedal, že každý, kto sa dotkne auta, pravdepodobne zomrie.

Pohyboval sa davom a všetkých sa pýtal, či vedia, kto sú títo dvaja chlapci, ktorí ma dostali von. Nedokázal ich nájsť a ľudia tvrdili, že z miesta nehody nikto neodišiel.

Prišla polícia a pýta sa ma, či som v aute sám. Automaticky som povedal „Nie“ Vôbec som nerozmýšľal, prečo sa ma pýtajú. Odišli, vrátili sa a znova sa ma pýtali, či som v aute sám, a znova som povedal „nie“. Vrátili sa tretíkrát a so značným znepokojením v hlase sa pýtali: „Bol s vami niekto v aute?“. Uvedomil som si, prečo sa ma pýtali, keď hľadali telo. Bol som prekvapený, že som povedal nie a teraz som povedal „nie, v aute so mnou nikto nebol“.

Prišla záchranka.

Príslušník záchrannej služby mi položil niekoľko otázok. Potom určil, že musím ísť do hlavnej nemocnice v najbližšom meste

Príslušníci záchrannej služby sa ma pokúsili položiť na dosku chrbtice. Posunuli ma iba o 2 cm dozadu a ja som zakričal, aby som prestal. Bolesť bola neuveriteľná a vedel som, že ma kvôli takému napätiu v tele nemôžu tak znížiť. Potom ma opäť posunuli späť do vzpriamenej polohy.

Musel som držať svoje telo pevne, aby som ho chránil očividne zlomenými rebrami. Vedel som, že ak ma znížia tak, ako chceli, že sa stane niečo hrozné, že to môže dokonca viesť k mojej smrti.

V hlave som sa svojich anjelov spýtal: „Čo budem robiť?“

Moji anjeli povedali, že musím byť pevný a prevziať kontrolu a povedať im, čo majú robiť. Moji anjeli mi povedali: „Zopakuj ľuďom, čo ti hovoríme.“

Preto som mužovi Ambulancie veľmi dôrazne zopakoval, čo mi moji anjeli hovorili, ale nepovedal som mu, odkiaľ pochádzajú pokyny,

"To je to, čo budeme robiť, pár mužov bude držať dosku chrbtice kolmo hore k môjmu chrbtu a pomaly bude tlačiť stále silnejšie a silnejšie, kým nebudem môcť uvoľniť všetky svoje svaly (ktoré boli extrémne tesné, pretože ma držali." telo dohromady) a dovolil by som doske vziať celú moju váhu. Keď sa cítim uvoľnene a pustil som svaly, úplne som sa oprel o dosku. Potom

na môj signál môžete začať spúšťať dosku veľmi pomaly a hladko, aby som znova neutiahol svaly. Akonáhle som spustený, môžete ma posunúť palcom. Bude to trvať asi 15 minút ”

Psychicky som sa dal dokopy, pretože keď som sa v tejto chvíli nechal ísť, musel som týmto mužom a svojim anjelom úplne dôverovať. Vedel som, že vkladám svoj život do ich rúk. Urobili to a povedal som, aby som spustil mňa a dosku, ale muselo to byť plynulé a pomalé! Chvíľu to trvalo. Akonáhle som bol spustený, povedal som im, aby ma posunuli pozdĺž dosky.

Urobili to a potom ma zdvihli na vozík.
Mužský zdravotník prišiel so mnou dozadu.

Keď som bol v ambulancii, povedal, že mi dá morfín a ja som povedal „nie“.
Spýtal sa ma: "Nebolí ťa?" Povedal som: „Boleť, akú si ani nedokážeš predstaviť, neuveriteľná bolesť“.
"Prečo teda nechceš žiadny morfín?" spýtal sa.

Odpovedal som: „Boleť je jediná vec, ktorá ma uzemňuje na planéte Zem. Aj keď som vo svojom srdci, že keby som mal morfium, že by som sa jednoducho unášal preč do smrti. Aj keď som v bolesti a ja mi udržovanie opiera o zem, vedenie ma prítomné na to, že som stále tu vo fyzické telo ”.

"Chcem byť" s tým ", keď sa dostaneme do nemocnice, a budem môcť cítiť, čo sa so mnou deje, aby som im mohol presne povedať, čo sa deje." . Tým som tiež v budúcnosti uviedol, že prídem do nemocnice živý a pripravený poskytnúť personálu dôležité informácie. Nikdy som neuvažoval o smrti . Nasledujúcich niekoľko dní som teda neustále hovoril o svojej budúcnosti a o tom, čo sa stane. Nebola to vedomá voľba, ale výsledok môjho neotrasiteľného presvedčenia, že budem žiť.

{ako dieťa som si často potláčal prsty na nohách a bolela ma taká intenzívna bolesť. Jedného dňa som sa svojho anjela spýtal, ako môžem odstrániť tento druh bolesti, môj anjel povedal: „Boleť nemôžete odstrániť, ale môžete ju prijať, byť s ňou jednotní, uvedomiť si, že má svoju funkciu.“ Tak som si povedal, aký je účel bolesti? Uvedomil som si, že bolesť mi mala povedať, že niečo nie je v poriadku a táto oblasť môjho tela vyžaduje pozornosť. Opýtal som sa svojho anjela znova: „Je bolesť indikátorom oblasti v mojom tele, ktorej je potrebné venovať pozornosť? Odpoveď bola „áno“.

Potom som sa opýtal: „Takže ak uznám, že bolesť vykonala svoju prácu a teraz som si plne vedomý pozornosti, ktorú si táto oblasť vyžaduje, a začnem vykonávať potrebné opatrenia, potom už bolesť nie je potrebná?“ odpoveď bola „áno“.

Začal som to praktizovať ako dieťa, myslím, že v čase, keď som mal tento rozhovor so svojimi duchovnými pomocníkmi (anjelmi), som už nemal viac ako 10 rokov a to, čo som sa dozvedel o bolesti, fungovalo. Pochopil som, ako smerovať energiu do oblasti, ktorá potrebuje liečenie, pretože som pochopil vkladanie rúk a akú to má silu na liečenie. Mohol som si strnúť palec na nohe a okamžite prijať správu o bolesti a podniknúť odhodlané kroky, ktoré boli

- 1) prijmite posolstvo bolesti a poďakujte mu za vykonanie svojej práce,
- 2) smerovať energiu do oblasti
- 3) úplne sa uvoľnite, odložte všetky myšlienky, že bolesť „bolí“, iba že posielala správu, ktorá bola teraz prijatá.
- 4) Bolesť by sa okamžite zmenšila a často úplne zmizla. }

Ambulančný muž, ktorý bol so mnou, povedal, že cesta do ďalšieho malého mesta bola náročná a ja som povedal OK.

Cestovali sme pomaly a bez sirén (nie som si istý svetlami)
Jazda bola pomalá a bolestivá.

Cítil som každý náraz a každý pohyb bol extrémne bolestivý. Zostal som zameraný na to, ako chcem, aby moje telo bolo fit, zdravé, silné a zdravé. Vizualizoval som si svoje telo ako uzdravené a úplné.

Krátko po tom, čo sme začali do nemocnice, mi zazvonil mobil a videl som, že sa chystám na moje stretnutie, keď sa mi stane tá nehoda. Povedal som, že musím prijať hovor. Potreboval som jej dať vedieť, že neprichádzam, pretože ona a jej rodina ma očakávali na večeru. Povedal, že by si nerozopol nákrčník. Keď telefón zvonil, povedal som veľmi prísne, aby som to zrušil, a on povedal, že iba vtedy, ak som sľúbil, že nepohybujem hlavou. Povedal som Áno a on to zrušil. Prijal som hovor a povedal som, že sa nemôžem dohodnúť na našom stretnutí a že budem musieť zmeniť termín na dva týždne a ona je v poriadku. Ospravedlnil som sa a rozlúčil sa. Podvedome som to nastavoval tak, že mám za čím ísť, pretože mi bolo *úplne* jasné, že sa uzdravím a o týždeň budem na tom stretnutí.

Hovoril som tiež cez mobil s Michaelom.

Do nemocnice som prišiel v rovnakom čase ako Lynette a Amber. A Michael tiež prišiel na svojom aute.

Keď som bol vvalený, počul som muža sanitky, ako o mne hovorí sestrám, ale nedokázal rozpoznať nič, čo povedal.

Boli sme na pohotovostnom oddelení.

Chceli mi odstrihnúť oblečenie a ja som im povedal, že nedovolím, aby mi odstrihli tričko, pretože košeľa, ktorú som mal na sebe, bola pre mňa veľmi dôležitá a chcel som ju nosiť aj naďalej. Vysvetlili mi, aké ťažké bude dostať sa z toho a ja som povedal ok, potom začnime.

Strašne ma bolelo dostať sa z toho, pretože som musel zdvihnúť ruky a skrútiť ich.

Mala som zlomené rebrá a zlomenú hrudnú kosť a stále som nemala lieky proti bolesti.

Amber a Lynette vošli a Amber zdvihla moju ruku a spýtala sa ma: „Oci, budeš v poriadku?“ V tomto mieste sa všetci zastavili a bolo ticho, keď čakali na moju odpoveď.

Otočil som hlavu, pozrel som sa jej do očí a ukázal na všetky sestry a lekárov v mojom okolí, „videli ste všetkých týchto ľudí pobehovať?“ "Áno," odpovedala Amber.

"Všetci behajú, pretože v tomto bode si neuvedomujú, že budem v poriadku!"

V tej pohotovosti ste mohli počuť spadnúť špendlík. Nikto sa nepohyboval ani nič nepovedal asi 15 sekúnd.

Amber sa usmiala a uvoľnila sa a naďalej sme sa držali za ruky.

Nebol som vedome *snažil* hovoriť pozitívne a vedome používajú techniky ako hovorí o mne v mojej budúcnosti, ale to je to, čo sa stalo, že väčšina rozhovorov a myšlienky, ktoré som mal boli o mne, že v mojej budúcnosti niečo s niekým. Uvedomil som si to až o niekoľko rokov neskôr, že som to urobil.

Odviedol som veľa práce pri budovaní svojej vnútornej disciplíny, aby som mohol posilnene a pozitívne hovoriť o okolnostiach, v ktorých som sa ocitol.

Nedovolil som, aby do môjho vedomia vstúpila akákoľvek negativita. Chcel som priniesť všetkých okolo seba do svojej sféry „takto sa to bude odohrávať“. Cítil som obrovskú podporu ducha a cítil som prítomnosť duchov v mojom okolí. So svojim zrakom som sa cítil ostrý a jasný. Úplne absentoval strach. Stále som veril, že všetko bude v poriadku.

Verím, že to, čo som urobil, je možné pre každého, či už veríte v Boha, Ježiša, Budhu, Mohammada, Ducha alebo v niekoho, kto alebo dokonca nikto. Je to vlastne hĺbka spojenia s vašim Bohom alebo so sebou, čo umožňuje čokoľvek, čo si predstavíte.

To sa môže stať iba vtedy, ak ste si dovolili byť zraniteľnými a dovolili ste si bezpodmienečne milovať SEBA. Na to je skutočne potrebné niečo, hlavne odvalu.

Vyžaduje to zbaviť sa všetkého odporu.

{Keď kladiem odpor, v skutočnosti sa zameriavam na predmet, ktorému kladiem odpor. To, čo sa ku mne blíži, ma priťahuje z nejakého dôvodu a ja väčšinou neviem, čo je dôvodom. Keď sa niečomu vzopriem, potom to prežívam. Táto vec, ktorej sa bránim, je súčasťou nadácie, ktorá mi umožňuje postaviť si svoju budúcnosť NA TOHO. Keď to nepripustím do svojho života, môj život prejde do zadrživacieho režimu a to, čomu sa bránim, sa stále opakuje.

Podvedome stále priťahujem skúsenosti, ktoré mi pomôžu vyrásť v osobu, ktorou potrebujem byť, niekedy v budúcnosti, ktorá bude schopná zvládnuť budúcu situáciu, na ktorú vy tu a teraz nie ste pripravení.

Ako často prichádzame na miesto v našom živote a hovoríme si „Táto skúsenosť, ktorú som mal v minulosti, mi pomohla byť pripravená na ďalšie dobrodružstvo v mojom živote“. Keď prijmem skúsenosti, ktoré sú priťahované do môjho života, potom sa pohybujem životom so slobodou a ľahkosťou a končím na správnom mieste v správnom čase.

Niekedy odolávame dôvodom, ktorý nám INÍ dajú, aby sme niečo urobili, zvyčajne preto, že je to ich dôvod a prospieva im a nie nám. Keď sa pozriem a samozrejme nájdem svoj dôvod na určitú skúsenosť, potom túto skúsenosť prijmem a prestanem odolávať.

Niekedy odolávam, pretože nemám jasno vo svojom väčšom zámere a je to ako byť tlačný v tme, keď nič nevidím a neviem, čo je predom mnou.

Zamyslíte sa nad tým ... keď neviem, čo je predom mnou, budem sa chcieť pohybovať pomalšie, ale ak budem vedieť, čo je predom mnou a je tma, budem môcť sebavedomejšie vykročiť.

Keď sa zamyslím nad svojou skúsenosťou, s ktorou som mocne manipuloval, a pýtam sa sám seba: „Čo ma pripravilo na tento okamih? potom budem mať inšpirácie, ktoré mi pomôžu porozumieť, vidieť, vedieť a cítiť, ako ma táto predchádzajúca skúsenosť pripravila na skúsenosť, o ktorej teraz premýšľam.

Tieto veci učím niekoľko desaťročí a pracujem na tom, ako to *prežiť*. }

Chvíľu som tam ležal, držal som Ambersa za ruku a rozprával sa s Lynette.

V jednom bode som bol otočený na jednu stranu pohotovosti a nado mnou stáli dve sestry, jedna na oboch stranách vozíka. Rozprávali sa a jedna hovorila, že má problémy s otehotnením. Počúval som a povedal: „S tým ti môžem pomôcť! Obaja vyzerali poriadne šokovane! Vysvetlil som, že distribuujem úžasné zdravotné produkty a skvelé výrobky osobnej starostlivosti, ktoré jej môžu pomôcť. Vysvetlil som, že to sú produkty, ktoré práve teraz krmia moje telo, aby mu pomohlo obnoviť sa a že to nie sú bežné výrobky. Vysvetlil som, aké dôležité je odstrániť z jej tela toxíny a prestať do nich viac vkladať. Vysvetlil som, že mnohé výrobky osobnej starostlivosti môžu obsahovať potenciálne škodlivé zložky. Tiež som vysvetlil, že naše jedlo nemá takú úroveň výživy, akú kedysi malo.

Vysvetlil som, že mnoho párov úspešne otehotnelo po tom, ako začali s týmito výrobkami, a tieto páry si mysleli, že to mohli byť práve výrobky, ktoré urobili rozdiel. Tak som jej dal svoje telefónne číslo a navrhol som jej, aby mi o niekoľko dní zavolala a ja jej produkt zorganizujem. Urobil som to, ako keby som práve ležal na vozíku pripravenom ísť domov. Vzala si moje číslo, ale nikdy mi nezavolala ...

Urobili sken mačky a veľa röntgenových lúčov. Stále som trval na tom, aby nebol žiadny morfín, kým sa röntgenové lúče neskončia.

Potom znova urobili všetky röntgenové lúče a skenovanie mačiek, neviem prečo.

Pamätám si, ako som počas prvého množstva röntgenových lúčov premýšľal o bolesti a snažil sa udržať pri vedomí. Keď mi povedali, že ich musia urobiť odznova, pamätám si, že som sa uvoľnil a jednoducho to prijal, a tak som išiel na miesto zenu. Z prvého množstva röntgenových lúčov si veľa nepamätám, ale z druhého skenovania mačky a röntgenového žiarenia si pamätám celkom jasne.

Moja sestra Helen vošla a hovorila, rovnako ako Michael, ale pretože to bola pohotovosť, dovolili dovnútra vstúpiť iba jednému, okrem Amber a dovolili Lynette, aby vošla dnu.

Rozprával som sa o veciach, nepamätám si nič iné, než som sa ubezpečil, že konverzácia bola o bežných každodenných veciach, NIČ o nehode alebo mojom stave.

Vždy som mal jasno v tom, ako to dopadne.

Bolo už veľmi neskoro, myslím, že bolo okolo polnoci, keď som bol zaradený do jednotky intenzívnej starostlivosti. V tejto fáze si myslím, že som dostával morfín, pretože si nepamätám bolesť.

Jedna z mojich sestrových kamarátok bola zdravotná sestra na jednotke intenzívnej starostlivosti v tejto nemocnici a po týždňoch mojej sestry povedala, že chirurg povedal sestre, ktorá sa o mňa starala, aby ma jednoducho urobila pohodlným, pretože niekedy v noci zomriem ...

Zdvihli ma na mäkké vzduchové lôžko a doktor mi podal injekciu morfínu priamo cez hrudnú kosť. Povedal: „To ti pomôže spať“.

Povedal som mu: „Nebudem spať, mám príliš veľa práce.“ Zvláštne sa na mňa pozrel a spýtal sa „čo tým myslíš?“ Odpovedal som "Mám telo na obnovu !!"

Neustále som do svojho tela smeroval energiu do všetkých častí, ktoré potrebovali uzdravenie. Sústredil som sa a predstavoval som si, ako sa vnútorné orgány obnovujú a „sú

normálne“. Robil som to nepretržite, celú noc. Nikdy som nespal, žmurkol ... príliš zaneprázdnený.

Lynette, Amber, April, Helen a Michael prišli každý zvlášť popriať dobrú noc. Chcel som povedať, že ich uvidím ráno, viedol som o nich rozhovor a kde boli ubytovaní. Zarezovali sa v moteli a už zjedli večeru. Poprial som dobrú noc a chcel som im povedať, že ich milujem a že budem v poriadku. Chcel som ich upokojiť, aby si nerobili starosti, pretože som VEDEL, že budem v poriadku.

Rozprával som sa so zdravotnou sestrou na konci postele, nepamätám si rozhovory. (možno si pamätá).

V jednej chvíli som povedal, že sa naozaj potrebujem vymočiť. Podala mi fľašu a bez ohľadu na to, ako veľmi som sa snažil, nemohol som do nej močiť, keď som ležal. Povedala, že ak to nezvládnem, zavedú katéter. Povedal som, ŽIADNY spôsob, ako sa to stane!

Skúšal som viac ako hodinu cikáť do fľaše, ale nešlo to. V nedeľu som nemočil od obeda, viac ako 15 hodín predtým.

Potom som dostal nápad postaviť sa a wee. Spýtal som sa sestry: „Môžete mi pomôcť vstať z postele? a pýta sa: „Za čo? Povedal som „Postavím sa a počurám“ a ona „V žiadnom prípade ťa nenechám postaviť sa!“

Povedal som: „Stojím, buď mi môžeš pomôcť vstať z postele, alebo to urobím sám!“

Potom mi pomohla a trvalo mi asi 5 minút, kým som sa postavil.

Tam som stál v polotme a ľavou rukou sa držal odkvapkávacieho stojana a močil som do fľaše, ktorú pre mňa držala sestra.

Naplnil som to a začalo to pretekať na podlahu. Povedala „počkaj a dostanem ďalšiu fľašu“, povedal som „v žiadnom prípade sa nezastavujem, nemám predstavu, kedy to budem môcť urobiť znova“. Nechcel som zastaviť tok. Fľaša naďalej pretekala po celej podlahe.

Sestra sa začala smiať a povedala: „Nikdy som nevidel, že by niekto naplnil jednu z nich! Myslím, že to budem musieť jednoducho vyčistiť!“

Pousmial som sa, pretože smiech v tejto chvíli nebol možný. Ten smiech, ktorý som mal vo svojom vnútri, bol pre mňa významný.

Trvalo ďalších 5 minút, kým som sa dostal späť do postele. So zdravotnou sestrou sme sa začali viac rozprávať a pamätám si, ako sa pýta, prečo robím, na čo som potreboval byť hore. Vysvetlil som, prečo nespím a prácu, ktorú som robil.

Konkrétne som smeroval energiu okolo svojho tela, pričom som videl, ako moje telo vyžaruje jasné svetlo a zapĺňalo všetky oblasti, ktorým chýbalo svetlo alebo neboli také jasné ako ostatné.

Takto som to urobil.

Pozrel som sa do vesmíru a predstavoval som si svoje ruky, ako sa tiahnu do vesmíru, ako by som objímal vesmír. Robiť to znamenalo čerpanie energie, natoľko, že mi to neustále pretekalo rukami, takže pri každom zatočení som si predstavoval absolútnu hojnosť tejto energie, takže som vedel, že je toho viac, ako som pre seba potreboval. Predstavoval som si to, ako mi to prichádza do temena hlavy pri epifýze (v temene) a ako to pohybujem okolo tela tam, kde som cítil, že je to potrebné. Videl som to využívať zásoby živín, ktoré moje telo ukladalo na rôzne miesta v mojom tele, z úžasných doplnkov, ktoré som bral. Niekoľko rokov mi ľudia hovorili

„Prečo berieš toľko doplnkov?“ a zvykol som sa usmievať a hovoriť „Pretože môžem“. Zakaždým, keď ma niekto požiadal, jednoducho som si veril a stále som ich bral. Až po nehode som si uvedomil, aké dôležité je užívať doplnky na prevenciu a v prípade nehôd. Väčšina ľudí má nedostatok živín, a preto v prípade núdze, keď ich telá okamžite potrebujú suroviny na opravu, telo potrebuje zachytiť odpad z iného miesta, ktoré nepovažuje za životne dôležité. Verím, že je to neoddeliteľná súčasť môjho prežitia .

Niekedy v noci som postavil obrovský lievik a požiadal som svojich anjelov, aby mi túto energiu nasmerovali a poslali ju dole lievikom. Týmto spôsobom by som mohol tráviť viac času predstaviť moje telo prestávať a robiť všetky činnosti v mojej budúcnosti, že som myslel, že by som mohol chcieť urobiť.

V polovici osemdesiatych rokov som sa vybral na trek cez Himaláje v Nepále a veľmi sa mi to páčilo a vždy som sa chcel vrátiť. Od chvíle, keď sa Amber narodila, jej ukazoval snímky cesty a hovoril som o tom, aké to bude skvelé, keď to spolu urobíme, keď bude mať asi 20 rokov a ja budem mať takmer šesťdesiat. Vždy som vedel, že na to budem musieť byť mladý a mať silné zdravé telo. Väčšinu svojho života som bol chorý alebo ma bolel veľmi zlý chrbát alebo ma bolela hlava atď. Vnímal som to ako svoju šancu na obnovu tela LEPŠIE, ako to bolo. (Nikdy predtým som v živote nehovoril o „pred *nehodou*“ ..)

Tá noc na jednotke intenzívnej starostlivosti bola najkoncentrovanejšia, akú som kedy bol, a tiež najdlhšia, na akú som kedy bol neustále sústredený.

Nasledujúce ráno dorazil hrudný chirurg na obeh a mal so sebou veľa ľudí (lekárov) , okolo 12 . Asi sa čudovali, že som stále nažive.

Stál na konci mojej postele a pozeral sa na môj graf. Pozrel sa na mňa a povedal: „Máš dost vážne zranenia“ .

Pozrel som sa na neho a povedal: „Je to správne ...“ Bolo mi jasné, že neakceptujem premisu jeho vyhlásenia.

On odpovedal: "Budem musieť vziať jeden a pol pľúc s a vašu slezinu. Keď budem fungovať, budem schopný posúdiť, či potrebujem urobiť niečo iné. “

Pozrel som sa a ukázal na neho a potom som povedal: "Si hrudný chirurg, nie?"

Odpovedal „áno“

Opäť som naňho ukázal prstom a potom som mu priamo povedal: „Tvojou úlohou je povedať mi, čo musím urobiť, aby sa nič nestalo.“ Keď som sa mi povedal, ukázal som na mojej ja a potom sa na neho po zvyšok trestu.

Ľudia s ním urobili krok späť.

Pozrel sa na mňa niekoľko minút, potichu, požiadal som svojich anjelov, aby zaistili, že dostane potrebné informácie, a potom potichu a pokojne povedal: „Nechajte sestry, aby vám ukázali, ako sa robí podporovaný kašeľ a ja chcem musieť vykašľávať toľko krvi, koľko môžete. Tiež chcem, aby si chodil a dýchal zhlboka a vykašľoval toľko krvi, koľko môžeš. “

Povedal som "dobre".

Odišiel a ja a sestra sme sa na seba jednoducho pozreli.

Mal som zlomenú hrudnú kosť a zlomené rebrá ...
Myšlienka kašľať a zhlboka dýchať ...

Ležal som tam hodinu a zbieral odvalu vstať a prejsť sa.
Potom som sestre povedal, že potrebujem jej pomoc pri vstávaní z postele a ona mi povedala:
„Nedovolím ti vstať.“
Povedal som: „Doktor povedal, že musím vstať, prejsť sa a zhlboka sa nadýchnuť, a to budem robiť“.
Dôrazne povedala „teraz nemysle!“
Odpovedal som: „Teraz to robím a buď mi môžeš pomôcť vstať, alebo vstanem sám.“

Na tvári sa pousmiala a začala mi pomáhať. Trvalo asi 5 minút, kým mi pomohol vstať z postele a postaviť sa. Stať tam stáť, to bol veľký úspech. Vyrzil som VEĽMI POMALY. Jeden krok každých 5 sekúnd. Zhlboka som dýchal a vykašľoval krv, ako som to už párkrát urobil v posteli. Zakaždým, keď som vykašľoval krv, som prestal. Potom znova odišiel. Dostal som sa asi 15 krokov od postele a bol som úplne zničený. Nezostala mi žiadna energia a otočil som sa a neveril som, ako ďaleko sa posteľ zdá. Vyrovnal som sa s 15 krokmi späť k posteli, ako som to zvládol v noci. Zameriam sa na to a predstavím si, ako moje telo reaguje. Vrátil som sa do postele a ležal som a zotavoval sa.

Moje telo bolo neskutočne slabé. V živote som zabehol niekoľko maratónov a tých pätnásť krokov ma vyčerpano viac ako ktorýkoľvek z maratónov.

Pri nehode stratil každý sval v mojom tele svoju silu a bolo to, ako keby som bol dieťa, pretože som musel obnoviť silu každého svalu.

Pokračoval som v práci smerujúcej energii do svojho tela a predstavoval som si, ako sa moje telo obnovuje.

Sestra stále sedela na konci mojej postele a sledovala ma, ako to ten druhý robil celú noc.

Po hodine som povedal, že som pripravený urobiť všetko znova. Pomohla mi a ja som vyrzil. Nakoniec som urobil celé kolo okolo jednotky intenzívnej starostlivosti.
Znova som sa úplne vyčerpaný vrátil do svojej postele.

Keď som tam ležal, sestra sa ma opýtala: „Uvedomuješ si, aké máš šťastie?“
Odpovedal som: „Myslím, že nie, a pravdepodobne preto mi kladieš otázku“

Povedala: „Existuje niečo, čo nazývame rýchlosťou smrti pri určitých dopravných nehodách, to znamená, že pri tejto rýchlosti a predovšetkým všetci v aute zomrú. Pri čelných zrážkach do stojaceho predmetu (ako je stĺp) je rýchlosť smrti šesťdesiat km/h. Tento týždeň sme tu mali dvoch oddelených ľudí, ktorí mali presne rovnakú nehodu ako vy, čelnú zrážku priamo do stĺpu. Obaja robili šesťdesiat kilometrov za hodinu a obaja zomreli, napriek tomu ste robili 85 km/h a žili ste. Máš veľké šťastie. "

Vedel som, že to nebolo šťastie, ale tiež som cítil, že nechcela vedieť, ako som to urobil. Ležal som tam a opýtal som sa svojich anjelov „Ako to, že som prežil a oni nie?“

Ich odpoveď bola jasná a znela „požiadali ste o pomoc“

Opýtal som sa ich: „Čo urobili ostatní?“

Povedali: "Oni s tebou prídu a povedajú: „Ach nie !! Zomriem!“ a zomrú. "

Chvíľu som ležal a premýšľal o tom.

Zamyslel som sa nad všetkou prácou na osobnom rozvoji, ktorú som na sebe za tie desaťročia vykonal, a nad tým, ako som bol odhodlaný zistiť svoje limity (alebo neobmedzenosť seba) a ako som sa naučil dôverovať sám sebe a tomu, čo cítim. Keď som vyrastal, premýšľal som o tom, ako som sa tak zaujímal o to, čo si o mne myslia všetci ostatní, a či robím „správnu“ vec. Myslel som na veľa vecí. Vedel som, že to nie je šťastie ...

Pozrel som sa späť na svoj život a uvedomil som si, aké voľby som urobil, keď mi každý hovoril, aby som nerobil niečo, **čo** sa mu nepáči, ale ja som vedel, že je to pre **mňa** to pravé . 5 rokov po nehode som absolvoval školenie pre asi 100 ľudí a začal som rozprávať príbeh o čase, keď som sa potápal na oblohe, a potom som v polovici školenia zrazu zistil, že ak by som nešiel na potápanie do neba, možno zomrel pri nehode. Stál som v prednej časti miestnosti viditeľne dojatý a cítil som uznanie za svoju silu a ochotu splniť to, čo v srdci viem, že je pre mňa to pravé. Dovoľte mi podeliť sa s vami o príbeh ...

Späť v polovici osemdesiatych rokov (moje polovici dvadsiatych rokov) som bol žijúci vo veľkom meste v krajine Victoria a jednej noci som sledoval jeden z tých životného štýlu show a tam bola segment na tandemový zoskok, kde popruh sa s niekým, kto urobil niekoľko tisíc zoskokov, takže vedia, čo robia, a potom sa budete skákať z dokonale dobrej lietadlo a klesnú na zem voľným pádom. Chcel som urobiť neba potápanie leta, ale nevedel, či som to urobil sám by som asi umrel. Mal som z toho zlý pocit kábel nefunguje a padák sa neotvára. Takže s tandemový zoskok Nemusel som sa báť, že ako skúsený človek môže zvládnuť akúkoľvek situáciu.

Zavolať som na televíznej stanici druhý deň ráno a zistil, kde oni robili tandemové zoskoky. Bolo to mimo Sydney . No to bolo v poriadku, ako môj otec žil v Sydney a ja mohol ísť hore a zostať s ním a požičať si auto. Rezervovaný Aj letu, zavolať ho a povedal mu, že prídem, (bol som dosť chytrý, aby mu povedal, prečo som sa blíži).

Prišiel som do Sydney štyri dni potom, čo som videl show, požičal som si auto a odviezol som sa dve hodiny na pristávaciu dráhu, z ktorej operovali.

Môžem dodať, že v tejto dobe som mal vo vzťahu veľké problémy. Miloval som to dievča, ale nefungovalo to. Čítal som aj knihu Richarda Bacha s názvom Most naprieč navždy. Táto kniha bola o koncepte spriaznených duší a o tom, či sme skutočne predurčení konkrétnej osobe. Časť knihy, ktorú som náhodou čítal v čase, keď som dorazil do Sydney, bola, keď Richard nezvládol vzťah so svojou spriaznenou dušou a vystúpil v malom jednomotorovom lietadle . Zrútilo sa to a žľab nefungoval. Situácia bola pozoruhodne podobná tomu, pre čo som sa pripravoval. Rozmýšľal som, či sa mi Duch pokúša povedať, aby som to nedodrжал, pretože umriem skôr, ako príde čas. V srdci som vedel, že je dôležité to splniť. Vedel som, že chcem poraziť strach zo smrti. Vedel som, že je to dôležité. Trvalo ďalších 20 rokov, kým som pochopil, aké dôležité sú. Tiež viem, že tie dva dni v Sydney ma v mojom živote silne nastolili, aby som prekonal strach a nenechal sa ovládať neznámym.

Keď som dorazil na pristávaciu dráhu, bolo zaneprázdnené štartom lietadiel a všade sa pohybovali ľudia. Bol krásny deň, veľmi málo mrakov a svietilo slnko.

Zaregistroval som sa a zaplatil peniaze. Vysvetlili, že peniaze nie je možné vrátiť. Previedli ma školením a vyhovovali mi.

Vietor zosilnel a potom mi bolo povedané, že nad určitú rýchlosť vetra sa nevedia tandemovo potápať, aj keď stále prebieha pravidelné potápanie na oblohe. Cez deň som čakal, kým vietor stíchne, prečítal som si svoju knihu a sledoval potápanie na druhej oblohe a navštívil som toaletu toľkokrát, že vo mne vôbec nič nezostalo...

Čakal som celý deň od 10 hodín až do zotmenia . Oni boli najviac ospravedlňujúci a hovoril, že keď som sa vrátila na 5 hodín ráno vietor bol stále nízka v tej dobe rannej a ja by som byť schopný skočiť. Povedal som ok a vyrazil som domov.

Mám doma a šli na večeru, čítal moju knihu celú noc, chcel som vedieť, či Richard zomrel. Snažil som sa zistiť, či existuje nejaký odkaz pre mňa v knihe. Tento príbeh sa stalo predtým, než som sa naučil, ako komunikovať tak jasne , ako ja teraz , so svojimi anjelmi / duchovné pomocníkmi.

Vstal som skoro z postele a dal si malé raňajky s vedomím, že čokoľvek, čo sa v tomto mieste deje, ide priamo mnou ...

Na letisko som dorazil o 5:00 a vzduch bol pokojný. Chlapi sa čudovali, že som sa ukázal. Povedali, že na druhý deň sa nikto *nikdy* nevrátil. Vzali ma do lietadla a na vrchu mi bolo povedané, aby som vystúpil na malú kovovú platňu na vrchu kolesa. Tanier bol dostatočne veľký iba na jeden a pol sady stôp. Visel som na kovovej tyči **úplne zhrozený** . Vlastne som mal pocit, že skočím na smrť.

Nehodlal som sa vytiahnuť, a keď som sa chcel tu a teraz zomrieť, budiž. Ten chlap pripútaný ku mne vykričkol "skok" a nechám ísť. V tej chvíli som upadol do semifinále vedomia. Moje oči boli otvorené, ale všetko bolo čierne. Nebol som si vedomí svojho prostredia, alebo tam, kde som bol, alebo to, čo sa deje. Ale ja som počul hlas, ako v diaľke. Hlas reval na mňa zastrčiť do nohy, keď sme boli v páde. Ústa mal hneď vedľa môjho ucha, ale znelo to, ako by bol na míle ďaleko. Za chvíľu som vtiahnuté nohy, a nevedel, čo sa deje a prečo. Pripadalo mi to ako sen, a že som sa schúlil do kľbka a nemal som tušenie, čo sa deje alebo tam, kde som bol. Ako som vtiahnuté nohy, sploštené sme von z spinu a povedal mi: "Ešte chvíľu a ja sa chystal vytiahnuť pozdĺžne šnúru".

Boli sme bez pádu na zem a ja som vedel, že v tejto fáze nebolo **absolútne** nič, čo by som mohol robiť. Ak by som v tomto mieste mal zomrieť, nemohol by som to zastaviť. Rozhodol som sa teda, že si ten výlet užijem . **Prijal som svoju situáciu.**

Poobzeral som sa okolo seba a neveril som, aké to bolo divné stále prežívať ten pocit, ako padám a zrýchľujem sa.

Nakoniec vytiahol vytrhávaciú šnúru a ja som vypustil „hej“ !!! Povedal mi: "Všetci to robia." Zišli sme dole a pristáli sme v malom kruhu. Prišli ku mne všetci ostatní potápači neba a pýtali sa „Páčilo sa vám to?“

Odpovedal som: "Absolútne!"

Potom povedali: „Takže to urobíš znova?“

Odpovedal som "nie"

Všetci sa ma pýtali,

"Prečo nie?"

Odpovedal som: „Pretože som tam teraz bol a urobil som to!

Táto skúsenosť ma naštartovala, takže som mohol zbaviť svojho strachu zo smrti.

Späť v nemocnici na jednotke intenzívnej starostlivosti.

Cez deň som sa stále neskutočne sústredil na to, aby som sa uzdravil.

Keď som tretíkrát vstal, aby som kráčať a zhlboka dýchal, vydal som sa okolo jednotky intenzívnej starostlivosti. Zakaždým, keď som sa vybral na prechádzku, sestra bola hneď vedľa mňa pripravená pomôcť, ak bolo treba. Pri chôdzi ma nikdy nedržala, asi tušila, že je dôležité, aby som to robil pre seba.

Tento tretíkrát mi povedala: „Čo vidíš okolo seba?“

Odpovedal som: „Veľa ľudí v bezvedomí“

Asi 16 hodín, čo som bol na jednotke intenzívnej starostlivosti, to bol jediný prípad, kedy som sa pozeral na ostatných pacientov, nie že by som ich ignoroval, ale že neboli v mojom vedomí alebo vedomí.

Potom povedala: „Prečo si to myslíš?“

Ruku som k nej zdvihol, dlaňou vytiahol a povedal: „Nechcem to vedieť, sústredím sa na to, aby som sa uzdravil!“

Potom mi povedala: „Každých 15 minút som ti telefonoval s chirurgom a povedal som mu, že nepatríš na moju jednotku intenzívnej starostlivosti“. Usmial som sa a súhlasil s ňou.

Tentoraz som na prechádzke urobil dve plné kolá veľkej miestnosti. V druhom kole sa ma spýtala: „Chcete sa osprchovať?“

Pozrel som sa na ňu a povedal som, že áno a som si istý, že mi to pomôže cítiť sa lepšie a cítiť sa príjemne a osviežene.

Keď som sa vrátil do postele, povedala, že bude chvíľu trvať, kým to všetko pripraví, a že čoskoro príde po mňa. Teraz ma opustila sama. Jasné znamenie, že ma vidí, ako sa zlepšujem (aj keď som si toho vtedy nebol vedomý).

O pol hodiny neskôr sa vrátila a dostala ma. Vstal som a potreboval som jej pomoc a išli sme do sprchy.

Vyzliekla ma a posadila ma úplne nahú na jednu z tých bielych plastových stoličiek, vložila mi do ruky ručnú sprchu a povedala, že sa čoskoro vráti. Nemohol som nič pohnúť, jediné, čo som mohol urobiť, bolo sedieť tam v rovnakej polohe, v akej ma položila ona. Vôbec som nedokázal hýbať vodou.

Vyzeralo to, že bola na chvíľu preč, keď sa vrátila a strčila hlavu okolo dverí. Spýtala sa ma, či to robím dobre, a ja som odpovedal, že áno.

Potom povedala: „Mám tu nejaké sestry, je v poriadku, ak prídu?“

S veľmi širokým úsmevom na tvári som sa spýtal „A čo chcú vidieť?“

S krásnym smiechom odpovedala: „Chcú ťa vidieť v sprche!“

Zasmial som sa a povedal: „Myslel som si to ... prived'te ich!“

Všetky ostatné sestry sa natlačili do sprchy, keď som tam sedel nahý a držal som sprchu. Moja sestra povedal: "Ako dlho d o vás, že to jednotka intenzívnej starostlivosti Bol tu?"

Povedal som: „Neviem, asi 70 rokov.“

Povedala: "Áno, a vy ste prvý, kto vôbec osprchovať v nej. Sme nemohli zistiť, prečo sa dať sprchu v jednotke intenzívnej starostlivosti, kde sú ľudia danej špongiou! "

Všetci sme sa smiali.

Pokračovali vo vysvetľovaní, ako bola sprcha vždy používaná ako sklad, takže ju museli vyčistiť a vyčistiť.

Cez deň ma Lynette a Amber často navštevovali.

Okolo 16. hodiny prišiel sluha a vyviedol ma z intenzívnej starostlivosti a vzal ma na oddelenie.

Potom, čo ma previezli na oddelenie, Lynette a Amber ma odviezli do nemocničného bufetu a všetci sme spolu večerali a rozprávali sa o bežných veciach.

V ten pondelkový večer by som najradšej spal, ale na oddelení bola zdravotná sestra z pekla, ktorá búchala všetkými táckami, mopmi a vedrami a celú noc nahlas chodila.

Votrel som si do hrudníka veľmi špeciálny liečebný krém a užíval som špeciálne výživové doplnky, ktoré bežne denne užívam . Lynette mi ich priniesla .

V utorok ráno prišiel opatrovník a zobral ma znova na röntgenové vyšetrenie, urobili ešte ďalšie röntgenové snímky hrudníka a potom ma znova odviezli do postele.

Každú hodinu a niekedy častejšie som chodil na prechádzky po chodbách, stále som zhlboka dýchal a stále vykašľoval malé množstvo krvi. Bol som nezávislý a pohyboval som sa o niečo pomalšie ako bežné tempo chôdze.

Mal som pár telefonátov a pár návštevníkov. Jednou z týchto návštev bola sestra intenzívnej starostlivosti, ktorá bola priateľkou mojich sestier.

Keď som bol na oddelení, prišla sestrička, ktorá robila štúdiu o tom, čo spôsobuje zranenia pri vážnych dopravných nehodách, aby výrobcovia automobilov mohli prispôbiť konštrukcie automobilov tak, aby sa tieto zranenia minimalizovali.

Kládla veľa otázok

Jedna otázka bola „bolo niečo, čo mi bránilo vo výhľade?“

Moja odpoveď bola „áno“

Spýtala sa „A čo to bolo?“

Odpovedal som: "Moje viečka!"

Zapísala si to, pričom si neuvedomila, že som si urobil srandu, a potom sa na mňa pozrela a ja som videl, ako ma hodnotí. Potom sa zasmiala.

Potom som povedal „prach z airbagu mi zabránil v tom, aby som videl, kam mám auto bezpečne viesť“.

Sestra bola tiež mníška. Hovorila so mnou o tom, ako neuveriteľné sa stalo, že som nažive. Zatiaľ čo ona sa ma pýtať inžinier bol posúdenie svoje auto. O týždeň neskôr, keď môj kamarát Michael a ja sme išli sa pozrieť na auto a zbierať pár vecí z toho človeka, ktorý bol ukladanie požiadala "koľko ľudí zomrelo v ňom?" Michael povedal, že nikto di e d a tie sú pri pohľade na muža, ktorý ju prežil. On bol šokovaný a povedal, ako neuveriteľné to, že som bola živá (alebo slová podobná)

V stredu ráno za mnou prišiel hrudný chirurg, stiahol okolo mňa záves a krútil hlavou zo strany na stranu a povedal: „Nikdy som nič podobné nevidel ...“

V tomto mieste som si skutočne pomyslel: „Možno je to horšie, ako som si to dovoľil uviesť ...“

Povedal: „Vôbec som neveril röntgenovým lúčom, ktoré som urobil včera, že som zavolať špičkového hrudného chirurga z Melbourne a on a ja sme bdeli 24 hodín, keď sme sa pozerali na röntgenové lúče z nedele večera a včera ráno a súhlasil s mojou pôvodnou diagnózou vytiahnutia jeden a pol pľúc. Tiež súhlasí s mojou aktuálnou diagnózou, že teraz máte dve úplne nové pľúca teenagera, ktorý nikdy nefajčil“

Povedal som „Mám 43 rokov“

Povedal: „Viem ...“

Bol som taký nadšený ... podarilo sa mi to ...

Spýtal som sa: „Čo sa stane teraz?“

Odpovedal: „Môžete ísť domov“

Spýtal som sa „ako skoro?“

Odpovedal: „Čo najrýchlejšie. Počul som, že robíte liečebných techník a že you sú tiež užívať doplnky stravy, a to jasne sa pracuje za vás a vy by ste byť lepšie doma. “

Keď o hodinu neskôr prišiel môj výťah, ktorý ma mal odviezť domov, vykročil som z nemocnice vlastnou parou.

Do dvoch týždňov od nehody som bol schopný búchať do hrudníka ako Tarzan.

Moje zlomené rebrá a zlomená hrudná kosť sa pekne hojili.

Nebolo by úžasné, keby sme všetci dôverovali sebe a myšlienkam a inšpiráciám, ktoré získavame?

Ako veľmi si vlastne veríme?

Viem, že v priebehu rokov od roku 1987 viery a dôvery mám v sebe, a to, čo som schopný , sa výrazne zvýšil. Je to predovšetkým kvôli tej istej práci, ktorú teraz zdieľam prostredníctvom www.enjoyinnerpeace.com.au Na tejto webovej stránke je veľa položiek, ktoré vám umožňujú pokračovať v duchovnom raste doma alebo prostredníctvom zdieľania s inými podobne zmýšľajúcimi ľuďmi na tej istej ceste.

Ak sa chcete naučiť pracovať so svojimi duchovnými sprievodcami, ako je John, alebo sa chcete dozvedieť viac o tom, kto ste, odkiaľ ste prišli , kam smerujete a prečo ste tu , navštívte webovú stránku h .enjoyinnerpeace.com.au

Raz tam na jeho mieste

Najprv si pozrite 20 -minútové video na karte Náš príbeh

Po druhé, kúpte si elektronickú knihu.

Po tretie, môžete si kúpiť domáci študijný program , ktorý si môžete vypracovať sami , doma

Po štvrté, objednajte sa na individuálnu konzultáciu pre orientačný profil, kde nadviažete /zdokonalíte jasnú obojsmernú komunikáciu so svojimi duchovnými pomocníkmi.

V závislosti od toho, ako ďaleko sa chcete zamerať na svoj duchovný rast, je k dispozícii viac ako 600 kurzov o spiritualite a mnohých ďalších služieb.

Pozrite sa na webovú stránku www.enjoyinnerpeace.com.au a v prípade akýchkoľvek otázok sa pýtajte .

John cestuje po svete a učí ľudí, ako hovoriť so svojimi duchovnými sprievodcami, dôverovať si, nájsť svoj životný cieľ a mať odvahu ísť za ním.

Ak chcete, aby John prišiel do vašej oblasti, kontaktujte ho alebo jeho personál prostredníctvom webovej stránky www.enjoyinnerpeace.com.au .

Tiež ak ste tiež plynule anglicky a tam sú chyby v translácii na z anglickej verzie tohto preloženú verziu dajte mojej kancelárii know a ak ste spokojní prekontrolovať preklad pre nás potom budeme šťastne vpred slovo dokumentu verzia pre môžete upraviť. Vopred vám ďakujeme za pomoc ☺